

χανικός τῆς ἀμαξοστοιχίας, — ἀληθινὸς Ἀμερικανός, ὀνομαζόμενος Φόρστερ — εἶπε μεγαλοφώνως :

— Ἰσως ὅμως, κύριοι, ὑπάρχει μέσον νὰ περάσωμεν.

— Διὰ τῆς γεφύρας ; ἠρώτησεν εἰς τῶν ἐπιβατῶν.

— Διὰ τῆς γεφύρας.

— Μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας ; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας.

Ὁ Πονηρίδης σταθεὶς κατέπινε τοὺς λόγους τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἄλλ' ἡ γέφυρα εἶνε ἐτοιμὸς ῥόπος ! παρετήρησεν ὁ ὀδηγός.

— Ἀδιάφορον, ἀπεκρίθη ὁ Φόρστερ. Νομίζω, ὅτι ἂν ὀρμήσωμεν μὲ ὅλην τοῦ ἀτμοῦ τὴν δύναμιν, ἔχομεν πιθανότητα νὰ περάσωμεν.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Πονηρίδης.

Ἄριθμός τις ὅμως ὁδοιπόρων ἐσαγηνεύθησαν πάραυτα ὑπὸ τῆς προτάσεως ἐκείνης, ἧτις ἤρσεν ἰδίως εἰς τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ. Ἡ ἐξημένη του κεφαλὴ ἔκρινε τὸ πρᾶγμα λίαν κατωρθωτόν. Παρετήρησε δὲ μάλιστα, ὅτι μηχανικοί τινες εἶχον φαντασθῆ νὰ διαβαίνωσι τοὺς ποταμούς χωρὶς γεφύρας, ὑπερπηδῶντες αὐτοὺς διὰ συμπαγῶν καὶ ἀκινήτων ζευγμάτων, ἐλαυνομένων διὰ πάσης τοῦ ἀτμοῦ τῆς δυνάμεως, κ λ. Ἐπὶ τέλους δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι συνετάχθησαν εἰς τὴν γνώμην τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἐχομεν πενήντα τοῖς ἑκατὸν πιθανότητα νὰ περάσωμεν.

— Ἐξήντα, ἔλεγεν ἄλλος.

— Ὁγδοῆντα, ὀγδοῆντα τοῖς ἑκατὸν !

Ὁ Πονηρίδης ἀπέμενε ἐνεός, καίτοι ἦτο διατεθειμένος εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν πρὸς διάβασιν τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλὰ τὸ προτεινόμενον μέσον τῷ ἐφαίνετο κάπως λίαν ἀμερικανικόν.

— Ἄλλ' εἶνε, διελογίσθη, καὶ καί τι ἀπλούστερον, τὸ ὅποιον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι οὐδὲ κἂν συλλογίζονται. Κύριε, εἶπε πρὸς τινὰ τῶν ὁδοιπόρων, τὸ μέσον τὸ ὅποιον προτείνει ὁ μηχανικός μου φαίνεται κάπως πολὺ τολμηρόν, ἀλλὰ . . .

— Ὁγδοῆντα τοῖς ἑκατὸν πιθανότης ! ἀπήντησεν ὁ ὁδοιπόρος, καὶ τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Ἡξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, ἀποτενόμενος πρὸς ἄλλον κύριον, ἀλλ' ἀπλῆ τις σκέψις . . .

— Δὲν ἔχει σκέψιν . . . εἶνε περιττόν ! ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός, πρὸς ὃν ἀπετείνετο, ὑψῶν τοὺς ὦμους, ἀφοῦ ὁ μηχανικός βεβαιώνει ὅτι θὰ περάσωμεν.

— Χωρὶς ἄλλο, παρετήρησεν ὁ ταλαίπωρος γάλλος, θὰ περάσωμεν βέβαια, ἀλλὰ θὰ ἦτον ἴσως φρονιμώτερον . . .

— Τί φρονιμώτερον ! ἀνεφώνησεν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, ὅστις ἀκούσας τὴν λέξιν ἐ-

κείνην κατὰ τύχην, ἀνεσπίρησε. Δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ ! Ἐννοεῖτε ; δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ !

— Ἡξεύρω . . . ἐννοῶ . . . ἐπανελάβανεν ὁ Πονηρίδης, μὴ κατορθῶν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλὰ θὰ ἦτον, ἂν ὄχι φρονιμώτερον, ἀφοῦ ἡ λέξις σᾶς πειράζει, φυσικώτερον ὅμως νά . . .

— Τί πρᾶγμα ; τί ; Τί φυσικώτερον πάλιν λέγει αὐτός ; ἀνεφώνησαν οἱ κύκλω περιγηγηταί.

Ὁ πτωχὸς δὲν ἤξευρε πλέον πρὸς τίνα ν' ἀποταθῆ.

— Μήπως τυχὸν φοβῆσθε ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ.

— Νὰ φοβηθῶ ; ἐγὼ ; ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης. Πολὺ καλὰ λοιπόν. Ἐγὼ θὰ τοὺς δεῖξω, ὅτι ὑπάρχουν καὶ Γάλλοι Ἀμερικανοί.

— Εἰς τὰς ἀμάξας, κύριοι ! εἰς τὰς ἀμάξας, ἐφώνει ὁ ὀδηγός.

— Εἰς τὰς ἀμάξας, . . . μάλιστα . . . καὶ χωρὶς ἀναβολῆν ! ἐπανελάβανεν ὁ Πονηρίδης· ἀλλὰ κἀνεις δὲν θὰ μοῦ βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι φυσικώτερον ἦτο νὰ περάσωμεν πρῶτον ἡμεῖς οἱ ἐπιβάται, καὶ κατόπιν μας ἡ ἀμαξοστοιχία ! . . .

Οὐδεὶς ὅμως ἤκουσε τὴν ἔμφρονα ἐκείνην σκέψιν, οὐδὲ ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητά της.

Οἱ ἐπιβάται εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὰς ἀμάξας των, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Πονηρίδης, χωρὶς νὰ εἶπῃ τι περὶ τῶν διατρεξάντων. Οἱ δὲ παῖκται ἦσαν ἐντελῶς προσηλωμένοι εἰς τὸ οὐστ.

Ἡ ἀτμομηχανὴ εὐρίσκειν ὀξύτατα, ὁ δὲ μηχανικός ἀνατρέψας τὸν ἀτμὸν, ἀνεπόδισε τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐπὶ ἐν σχεδὸν μίλιον, ὀπισθοδρομῶν ὡς πηδητῆς μέλλων νὰ ἐφορμήσῃ. Εἶτα, κατόπιν δευτέρου συριγμοῦ, ἤρξατο ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω κινήσει, καὶ ταχυνθεῖσα βαθμηδόν, ἀπέκτιψε μετ' ὀλίγον φοβεράν τὴν ὀρμήν. Οὐδὲν πλέον ἤκουετο ἄλλο ἢ ὁ βρυχηθὸς μόνος τῆς ἀτμομηχανῆς· οἱ ἐμβολεῖς ἐπληκτον εἰκοσι κτύπους κατὰ δευτερόλεπτον, οἱ δὲ ἄζονες τῶν τροχῶν ἐκάπνιζον ἐντὸς τῆς λιποδόκης των. Ἡ σθάνετό τις, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τὸ ζευγάμα ὀλόκληρον, διανύον ἑκατὸν μίλια τὴν ὥραν, δὲν ἐβάφρυνε πλέον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων. Ἡ ταχύτης ἐξήλειψε τὸ βᾶρος.

Καὶ οὕτως ἡ ἀμαξοστοιχία παρῆλθε, καὶ παρῆλθεν ὡς ἀστραπή. Ἡ γέφυρα οὐδ' ἐφάνη κἂν, τὸ δὲ ζευγάμα ἐπήδησεν ἀληθῶς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, καὶ ὁ μηχανικός μόλις μετὰ πέντε μίλια πέραν τοῦ σταθμοῦ κατόρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀρηνιάσασαν μηχανήν του.

Μόλις ὅμως ἡ ἀμαξοστοιχία ὑπερέβη τὸν ποταμόν, καὶ ἡ γέφυρα, κατεστραμμένη πλέον, κατεκρημνίζετο παταγωδῶς ἐν τῷ χειμάρρῳ.

[Ἐκτετα συνέχεια.]

Ἐκ τῶν 36,896,000 Γάλλων 18,968,000 (ἧτοι 53 τ.100) ἀσχολοῦνται περὶ τὴν γεωργίαν.

Ὁ Πλούταρχος διηγείται πού ὅτι ἄγριοι χῆνες διαβαίνοντες ὄρος, εἶθα ἐνέδρευον κατ' αὐτῶν πολλοὶ ἀετοί, ἠναγκάσθησαν νά κρατῶσιν ἐντός τοῦ ῥάμφους τῶν λίθους ἵνα μὴ προδοθῶσι διὰ τῆς λαλαγῆς των. Ἀστεϊός τις εἶπεν ὅτι ἡ φύσις ἐπλασε τὸ γυναικεῖον φύλον ἀγένειον, διότι ἀδύνατον ἤθελεν ἀποθῆ νά ξυρῆσῃ τις γυναικίκα ἐν ἡσυχίᾳ. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῶν ὀδόντων στεροῦνται συχνότερον αἱ γυναῖκες ἢ οἱ ἄνδρες* καὶ τοῦτο προέρχεται μὲν καὶ ἐκ τῶν τοκετῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ γλῶσσα διηλεκτῶς εἰς κίνησιν εὐρισκομένη, προσκαθεύει συχνότερον κατὰ τῶν ὀδόντων καὶ τοὺς καταστρέφει. Πολλάκι κυρίαί ἐλαμβάνουσι τὸ πολὺ καὶ ταχέως λαλεῖν ὡς εὐφυῶν καὶ συγγέουσι φανερῶς τὴν γλωσσαλγίαν πρὸς τὴν εὐγλωττίαν. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ὠραίας κυρίας τὰ πάντα εἶνε ἐπιτετραμμένα καὶ ἡ φλυαρία των αὐτῇ γίνεται εὐχάριστος.

H n'appartient qu'aux belles
D'éterniser les bagatelles,

λέγουσιν οἱ Γάλλοι, οἵτινες κατὰ τοῦτο εἶνε εὐγενέστεροι τῶν Γερμανῶν, οἵτινες λέγουσι* «Τρεῖς γυναῖκες, τρεῖς χῆνες καὶ τρεῖς βάρταχοι ἀποτελοῦσι πανήγυριν». Ἡ μεγίστη εὐγλωττία τῶν γυναικῶν ἀναπτύσσεται πρὸ πάντων ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς συναναστροφαῖς, παρὰ τὴν τραπέζαν τοῦ καφέ ἢ τοῦ τείου. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις πέσῃ τότε εἰς τὴν γλῶσσαν των! Πολλάκις τὸ ἐντιμότερον ὄνομα ἀναλύεται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ὡς ἀναλύεται ἢ ἐν τῷ καφέ ἢ τῷ τείῳ ζάχαρις. Ὑπάρχουσι φλύαροι γυναῖκες, αἵτινες εὐρίσκουσι τὰς μονοσυλλάβους λέξεις ὑπὲρ τὸ δέον βραχυῖαι, τὰς ἐπαναλαμβάνουσι δις καὶ τρίς ὡς νά ἐτραυλίζον. Τὴν φλύαρον γυναῖκα ὑποδέχονται αἱ φίλαι της πάντοτε μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας καὶ ἀνοικτοῦ στόματος, ὡς τὰ ἰερά τῶν χελιδόνων τὰς προσερχομένας μητέρας των, ἢ ὡς τὸ ἀκρατήριον ἐν ταῖς Βουλαῖς περιφῆμος καὶ εὐγλωττους ῥήτορας. Πολλάκις αἱ τοιαῦται γυναῖκες ἀποδίδουσιν εἰς ἄνδρας λόγους, οὓς οὗτοι οὐδέποτε εἶπον, μόνον καὶ μόνον διὰ νά δώσωσι βαρύτητα εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν λόγους. Καθὼς αἱ ἔλαφοι, ὅσον προβαίνουσιν εἰς τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον περισσοτέρας διακλαδέσεις λαμβάνουσι τὰ κέρατα αὐτῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ γυναῖκες ὅσον γηράσκουσι τοσοῦτο μάλλον γίνονται φλύαροι. Ὁ σύζυγος συνειθίζει ἐπὶ τέλος τὰς φλυαρίας τῆς γυναικὸς του, ὡς ὁ μυλωθρὸς συνειθίζει τὸν κρότον τοῦ μύλου του· πλὴν πῶς νά καταστρέψῃ τις τοὺς σκόλληκας, οἵτινες πολλάκις καθίστανται εἰς τὰ πλοῖα τρομερώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν κυμάτων καὶ αὐτῶν τῶν τηλεθόλων; Βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον εἶνε νά ἐκκόψῃ τις τὴν γλῶσσαν καὶ νά στείλῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν Σιβηρίαν, ὡς ἐπαθε τοῦτο ἡ ὠραία Ῥωσσίς Β. :

Ἡμεῖς ἄς εἴπωμεν τὸ τοῦ Κικέρωνος* «Ἡ συνειδήσίς μου μοι εἶνε πολυτιμότερα πάσης φλυαρίας τῶν ἀνθρώπων,» καὶ ἄς ἐξακολοθῶμεν τὴν πορείαν ἡμῶν ὡς ἡ σελήνη, ἣτις οὐδόλως προσέχουσα εἰς τοὺς γαυγίζοντας σκύλους πορεύεται τὴν ὁδὸν της καὶ μᾶς τέρπει, καὶ τὰς νύκτας φωτίζει.

Ἄπαντες σγεδὸν οἱ πολλὰ ἠξεύροντες λαλοῦσιν ὀλίγα καὶ οἱ ὀλίγα ἠξεύροντες λαλοῦσι πολλά. Φυσικὸν εἶνε ὁ ἀπαίδευτος νά θεωρῇ πᾶν ὅ,τι γινώσκει σπουδαῖον καὶ νά θέλῃ νά τὸ διηγῆται εἰς ἄλλους καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε μυστικόν.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι τὸ ἐξῆς γνωμικόν. «Τὸ ἀγγεῖον γνωρίζεται ἐκ τοῦ ἤχου, τὸ πτηνὸν ἐκ τοῦ ἄσματος, ὁ ὄνος ἐκ τῶν ὠτίων καὶ ὁ βλάξ ἐκ τῶν λόγων». Τὸ πολλά καὶ καλῶς λαλεῖν εἶνε προτέρημα τοῦ εὐφυοῦς* ὀλίγα καὶ καλῶς λαλεῖν εἶνε τὸ χαρκακτηριστικὸν τοῦ σοφοῦ* πολλά καὶ κακῶς λαλεῖν εἶνε ἡ μανία τῶν ἀνοήτων καὶ φλυάρων* ὀλίγα τέλος καὶ κακῶς λαλεῖν εἶνε ἴδιον εὐήθους.

Ἡ ῥαῖν ἰσοπέδιλον τοῦ φλυάρου εἶνε ἡ κράξ (καρακάξ)· ἐπὶ ὠραιότερον ὁ τέττιξ (ἰταλιστὴ eicala). Ὅθεν καὶ οἱ Ἰταλοὶ καλοῦσι τὴν φλυαρίαν eicalata, τρόπον τινὰ τεττιγισμόν. Ὁ φλύαρος ὑμοιάζει τὸ ὠρολόγιον τὸ ἀποῖον χορδισθὲν ἐξακολουθεῖ νά σημαίνει, ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς ἂν ἀκριβῶς ἢ μὴ ἀναγγέλλῃ τὴν ὥραν. Εὐγενέστερον εἶνε κατὰ τοῦτο τὸ ἡλικιῶν ὠρολόγιον, διότι ἐσάκις δὲν βλέπῃ καθαρά, προτιμᾷ νά μὴ δεικνύῃ τὰς ὥρας παρὰ νά τὰς δεικνύῃ ἐσφαλμένας.

Ἡ τέχνη τοῦ σιωπᾶν εἶνε πολυτιμότερα καὶ δυσκολωτέρα τῆς τέχνης τοῦ λαλεῖν* καὶ δικαίως ἐσέβοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς θεότητα τὸν Ἄρποκράτην ἔχοντα τὴν λιχανὸν ἐπὶ τοῦ στόματος. Ὁ Ἄρποκράτης εἶνε διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου ὅ,τι ὁ Ἴπποκράτης διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος. Ἄλλ' εἰς μόνος δάκτυλος ἐπὶ τοῦ στόματος δὲν ἀρκεῖ* πολλοὶ χρῆζουσι πέπλου καλύπτοντος ὅλον τὸ πρόσωπόν των, διότι τὰ σχήματα, τὰ βλέμματα καὶ αἱ κινήσεις των φλυαροῦσαν ὅσον καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ φλυάρου. Ἐν εἶδος φλυαρίας εἶνε ἀναγκαῖα τὰ ἐπὶ τῷ λεγομένῳ μεγάλῳ κόσμῳ. τὸ λαλεῖν μετὰ χάριτος περὶ οὐτιδανῶν πραγμάτων.

«Εἰς κεκλεισμένον στόμα δὲν εἰσέρχεται μυία» λέγουσιν οἱ Ἰσπανοί, καὶ ὁ ἀρχαῖος Σιμωνίδης εἶπε «Πολλάκις μετεμελήθην ὅτι ὠμίλησα, οὐδέποτε ὅμως ὅτι ἐσιώπησα.» Ὁ ἰατρὸς Ἴπποκράτης λέγει* «Ἡ σιωπὴ δὲν φέρει δίψαν.» Πλεῖστοι ἀνθρώποι ἠθελον χαίρει ὑπόληψιν ἂν ἐγνώριζον τὴν τέχνην τοῦ σιωπᾶν* καὶ καθὼς διδάσκειται ἐν τοῖς σχολείοις ἡ ῥητορικὴ ἔπρεπε νά διδάσκειται ἡ σιωπή. «Ἀρκετὰ ἠξεύρει ὁ μὴ δὲν ἠξεύρων, ὅταν ἠξεύρῃ νά σιωπᾷ,» λέγουσιν οἱ Ἰταλοί.

ὅτα ἦμην ἐκεῖ ἑπαρχος. . . ἀνεγνώσατε ποτὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου ; . . .

Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου· ὄρμησα λοιπὸν τότε καὶ ἐγὼ γενναίως, καὶ ἀναμιχθεὶς εἰς τὸ πλῆθος τὸ συνωθούμενον εἰς τὸ προαύλιον, ἐλυτρώθην τέλος πάντων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀλιτηρίου Θωμᾶ, ἐξακολουθούντος νὰ φωνάζῃ, «Κύριε, ἐδῶ εἶμαι νὰ μὴ χαθῶμεν! . . .» Θ**

ΗΛΙΑΚΟΝ ΠΥΡ

Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων ἐξετέθη εὐφρεστάτη συσκευή κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Tours γυμνασίου κ. Mouchot πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος εἰς τὴν βιομηχανίαν ἐν τοῖς θερμοῖς ἰδίως τόποις. Τὰ γενόμενα πειράματα ἐκίνησαν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεωμένων διὰ τὴν νέαν ταύτην ἐφαρμογὴν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Λέγομεν δὲ νέαν ἐφαρμογὴν καὶ οὐχὶ ἐφεύρεσιν, διότι ὡς γνωστὸν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης (287-212 π. Χ.) ἔδειξε πόσῃ βοήθειαν δύναται τις νὰ λάβῃ παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Πάντες δ' οἱ νεώτεροι ἐθεώρουν ὡς μύθους τὰ λεγόμενα περὶ τῶν κατόπτρων δι' ὧν ὁ μέγας γεωμέτρης ἐπυρόλησε τὰ πολεμικὰ πλοῖα τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου πολιορκούντος τὰς Συρακούσας τὴν πατρίδα του. Ἄλλ' ὁ γάλλος φυσιοδίφης Βυφφὸν ἀπέδειξε πρακτικῶς ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ψεύδεται, κατασκευάσας κάτοπτρον δι' οὗ ἀνέλυσε μόλυβδον καὶ κασίτερον ἐξ ἀποστάσεως 140 ποδῶν. Τῶν κατόπτρων λοιπὸν τούτων νέα ἐφαρμογὴ εἶνε, ὡς εἶπομεν, ἡ συσκευή Mouchot δι' ἧς τὸ ὕδωρ ἐβρασεν ἐν 45' τῆς ὥρας. Καίτοι δὲ ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης ὁ παραχθεὶς ἀτμὸς ἐν ὀλίγῃ ὥρᾳ, εἶχε πῆσιν πέντε ἀτμοσφαιρῶν. Ἡ πελωρία αὕτη χοάνη κεκαλυμμένη ἐνδοθεν διὰ μεταλλικῶν φύλλων ἔχει κατὰ τὸ στόμιον αὐτῆς ἐξ μέτρων διάμετρον. Ὁ δέκτης οὗτος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων συγκεντρῶι αὐτὰς ἐπὶ ὑαλίνου κυλίνδρου, κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τὸ ὕδωρ ἐντὸς μαύρων σωλήνων. Πρὸς οἰκιακὴν δὲ χρῆσιν δύναται νὰ κατασκευασθῇ εὐκόλως συσκευή ὁμοία μὲν, ἀλλὰ μικροτέρων διαστάσεων.

Δὲν εἶνε δὲ πρώτη φορά καθ' ἣν τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐγένετο ἀπόπειρα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ πειράματος τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ Βυφφῶνος καὶ ἐφαρμογῆ αὐτοῦ εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Διότι ὡς ἀναγνώσκωμεν ἐν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι, ὑπάρχει ἐν τινι τῶν διαμερισμάτων τῆς Γαλλίας (département du Gard) ἀνθρωπὸς τις τρία ἤδη ἔτη μεταχειριζόμενος εἰς τὸ μαγειρεῖν τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἀντὶ ἀνθρώπων. Ἡ δὲ μαγειρικὴ συσκευή του εἶνε ἀπλουστάτη καὶ οὐχὶ πολὺ δαπανηρά.

Εἶνε ξύλινον κοῖλον κάτοπτρον ὀκτάγωνον καὶ ὀλίγον ἐπίμηκες ἔχον ὕψος μὲν 4^μ, 06, πλάτος δὲ ἐνὸς μέτρου. Ἡ κοίλη αὐτοῦ ἐπιφάνεια κατακαλύπτεται ὑπὸ ὀκτὸς καὶ πενήτηκοντα μικρῶν κατόπτρων διαστάσεων 0, ^μ 10 ἐπὶ 0, ^μ 13 καὶ ὀκτὸς ἡμιτόμων κατὰ τὰς γωνίας τοῦ κατόπτρου ἐν ὅλῳ δύο καὶ ἐξήκοντα κατοπτριδίων, προσηλωμένων ἐπὶ τοῦ ξύλου διὰ ξυλίνων κοχλιῶν, καὶ τοῦτο ἵνα εὐκόλως ἀποσπῶνται καὶ ἀντικαθιστῶνται τὰ θραυόμενα. Αἱ δὲ συναφαί τῶν κατοπτριδίων φράσσονται διὰ κόλλας τῶν φανοποιῶν τοῦ κοινῶς καλουμένου στόκκου. Ἡ ἀκτὶς τῆς κυρτότητος τοῦ μεγάλου τούτου κοίλου κατόπτρου εἶνε 1, ^μ 40, ὥστε τὸ μήκος τῆς ἐστίας εἶνε 0, ^μ 70.

Ἐπιθεωρήσθω ὅτι τὸ ἡλιακὸν τοῦτο μαγειρεῖον εἶνε κατὰ πάντα ἀρτιον καὶ ἔτοιμον, τίθεται πρὸ τοῦ ἡλίου καταλλήλως κεκλιμένον ἐπὶ ποδὸς γιγλυμωτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ σιδηροῦ βραχίονος τοῦ προσηλωμένου κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τῆς στεφάνης τοῦ κατόπτρου ἐξαρτᾶται ἡ χύτρα ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐστίας. Ὁ βραχίον δ' οὗτος συγκρατεῖται ὑπὸ χονδροῦ σιδηροῦ σύρματος προσδεδεμένου ὀπίσω τοῦ κατόπτρου, καὶ χρησιμεύοντος εἰς τὸ νὰ τίθεται ἡ χύτρα ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς συσκευῆς κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ γιγλυμωτοῦ ποδός.

Ἡ χύτρα εἶνε εἴτε ἐκ λευκοσιδήρου εἴτε ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου καὶ διὰ μέλανος χρώματος ἐξώθεν βεβαμμένη, ἵνα εὐκολώτερον ἀπορροφᾷ τὴν θερμότητα. Βράζει δὲ τὸ μὲν θέρος ἐν ἡμισείᾳ περίπου ὥρα, τὸν δὲ χειμῶνα μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐν ὥρᾳ πάγου μετὰ μίαν περίπου ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ χύτρα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μένῃ ὄλας τῆς ἡμέρας τὰς ὥρας ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ὑπάρχει μηχανὴ στρέφουσα τὴν συσκευήν κατ' ὀλίγον οὕτως ὥστε ὁ ἥλιος πάντοτε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς χύτρας· πρέπει δὲ τοῦτο νὰ γίνηται κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐὰν δὲ ὁ ἥλιος καλύπτεται ἐν μέρει ὑπὸ νεφῶν, εἴτε τὰς ἀκτῖνας του παρακωλύουσι διαβατικά νέφη, ἢ βλάβη εἶνε ἀσίμαντος, διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς εἴην τὸ πῦρ τοῦ μαγειρείου εἶνε ἄτακτον. Τὸ σπουδαῖον δ' εἶνε ὅτι τὰ διαλείμματα ταῦτα δὲν ἐμποδίζουσι τὸ ὕδωρ τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὸ θερμαντικόν του.

Οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ παρασκευασθῇ τότε ὁ ζωμός. Ἐὰν δὲ τὸ φαγητόν μας εἶνε τηγανιστὸν τὸ κάτοπτρον ἀνατρέπεται κατὰ γῆς καὶ ἀνυψοῦται ἡρέμα πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀντίθετον τῷ ἡλίῳ διὰ μηχανήματος συγκειμένου ἐκ τριῶν σανιδίων συνδεδεμένων τριγωνικῶς, ἐφ' ὧν εἶνε προσηλωμένα ξυλάρια τινα κωλύοντα πᾶν ἐνδεχόμενον ὀλισθήμα. Τοῦτο δὲ χρησιμεύει ἵνα διευθύνῃ τὴν ἐστίαν καθέτως ὑπὸ τὸν πυθμένα τοῦ τηγανίου τοῦ περιέχοντος τὸ μέλλον νὰ τηγανί-